

*Smrt vojáka je vždy smutná záležitost... (zdroj: **Armáda ČR**)*

Autor: Jaroslav Štefec

Smrt vojáka je vždy smutná záležitost, ostatně jako každá jiná smrt. Zvláště když k ní dojde daleko od domova. Málokdy je ale „hrdinská“. **Hrdinou se totiž člověk nestává tím, že ho zabije sebevražedný fanatik na hlídkové patrole v cizí zemi, v níž je pro většinu obyvatel jen jedním z mnoha nenáviděných okupantů.**

Četl jsem mnoho komentářů k tragickému úmrtí tří českých vojáků v Afghánistánu. Velmi různorodých. Od prázdného tlachání politických hlavounů, přes spoustu emotivních vyjádření sounáležitosti a soucitu s pozůstalými, po až nenávistné výlevy vůči české armádě a vojákům. Prudce zesílila také kritika naší účasti v Severoatlantické alianci a v aliančních misích. Celkem logicky, i když to považuji za „pláč na špatném hrobě“.

Je totiž naprosto nesmyslné vinit tím, co se stalo, českou armádu a naše vojáky.

Můžeme se rozčilovat nad naší účastí v zahraničních misích, lát našemu členství v NATO, ale musíme respektovat fakt, že o členství ČR v Alianci rozhodla řádně zvolená poslanecká sněmovna, o české účasti v misích rozhodovaly demokraticky zvolené vlády a katastrofální stav AČR, neschopné bránit vlastní zemi, jde v plném rozsahu na vrub premiérů předchozích vlád, jimž péči o ní ukládá zákon. A opět jedině tyto demokraticky zvolené politické orgány mohou tato rozhodnutí změnit a začít měnit i AČR.

Česká republika je i přes mlžení politiků zapojena v regulérní válce. Vznosná slova o tom, že účastí na misi v Afghánistánu bojujeme proti terorismu u nás doma mohla možná mít určitý smysl v dubnu 2002 a v dalších dvou letech, kdy jsme posílali do této země postupně 6. a 11. polní nemocnici a polní chirurgický tým. Přetrvával šok z útoku na newyorská Dvojčata, média se předháněla v líčení hrozeb teroristických útoků vůči západním zemím, k nimž se tak rádi počítáme ... A Usáma bin Ládín byl nejhledanějším teroristou světa. Aspoň oficiálně.

Od té doby se však situace radikálně změnila. Čeští vojáci se od roku 2004 podílejí na „ostrých“ válečných operacích. Zabíjejí, a umírají. První zemřel 4. května 2007, poslední tři 5. srpna 2018.

Smrt těch posledních v sobě nese čtyři zajímavé paradoxy situace kolem Afghánistánu, nad nimiž je asi dobré se trochu zamyslet.

Prvním paradoxem je fakt, že všichni tři zemřelí vojáci jsou relativně „staří“ – nejmladšímu bylo 25 let, nejstaršímu 36. Tátové od rodin. To je spojeno se zvláštnostmi a podivnostmi personální politiky AČR a způsobu výběru lidí do misí, o nichž tu ale dnes psát nehodlám.

Druhý paradox je také spojen s věkem tragicky zahynulých vojáků. Operace **Trvalá svoboda** byla zahájena 7. října roku 2001. V tom roce bylo nejstaršímu z nich 19, a dalším dvěma jen 11 a 8 let. V roce zahájení války, v níž měli později zemřít, chodili do druhé a páté třídy ZDŠ. Neměli o ní v té době nejspíš ani ponětí, přesto se stala o 17 let později jejich osudem. Válka v Afghánistánu dnes trvá už téměř třikrát déle než druhá světová válka, a zatím o šest let více, než dobrodružství USA ve Vietnamu (oficiálně 1964 až 1975).

Třetí paradox je spojen s výsledky operace Trvalá svoboda. Hlavními cíli, deklarovanými USA údajně v odpověď na teroristické útoky z 11/9 (kvůli nimž dokonce aktivovaly článek č. 5 smlouvy o NATO), bylo zajetí Usámy bin Ládina a dalších členů al-Káidy, zničení islamistického režimu Tálibánu, nastolení míru, ochrana obyvatelstva, rekonstrukce zničených oblastí, výcvik afghánské policie a armády a pomoc s ustavením státní samosprávy.

Jak nedávno prohlásil prezident Trump, z deklarovaných cílů se za celých 17 let nepodařilo splnit prakticky nic. Co tam tedy armády USA a dalších 45 zemí včetně naší celou tu dobu dělaly?

A konečně čtvrtý paradox je spojen s velmi radikálními změnami politické a bezpečnostní situace v Evropě za posledních 17 let, zejména s masivním přílivem nelegálních islámských imigrantů a růstem hrozby teroristických útoků nejen „někde tam daleko“ ale dokonce i přímo v naší zemi.

Velkohubým prohlášením našich politiků o „několika uprchlících“, „situaci pod kontrolou“ a „neexistenci islamistické hrozby v ČR“ dnes už věří opravdu jen skutečně prosté duše. Vše začíná nasvědčovat tomu, že jediným správným místem, na němž by AČR měla bojovat proti mezinárodnímu terorismu a jeho nositelům, bude velmi brzy území naší vlastní země.

Jako bývalý voják cítím skutečně hlubokou a nepokryteckou lítost nad třemi zmařenými životy „kolegů ve zbrani“. Byť jsme generačně někde jinde. Vyjadřuji rovněž hlubokou soustrast jejich rodinám. Rodiče by neměli pohřbívat své děti, stejně jako by děti neměly zůstat bez otců. Co však také cítím, je znechucení nad nadcházejícími politickými „tanci na hrobech“, nad trapnými projevy, v nichž se čeští „politici“ budou předhánět v oslavných tirádách a slovních šarádách na oslavu „hrdinů“, kteří se jimi určitě stát nechtěli. Závěrečná slova balady Karla Kryla, **Píseň neznámého vojína**, to myslím vystihují zcela přesně.

Pánové a dámy, kteří si plní vlastenecké verry budou při příležitosti převezení padlých do ČR

a jejich pohřbu pouštět huby na špacír, by měli určitě zvažovat i nedávnou zprávu, že Spojené státy se rozhodly jednat o konci války přímo s radikálním hnutím Tálibán, ovládajícím (neoficiálně) už více než 50 % území Afghánistánu. Trvám na tom, že podmínkou jakéhokoli míru je odchod všech cizích vojáků ze země. Bude se ČR také chystat na odchod z Afghánistánu? Asi nejstrašnější je totiž padnout na samém konci války ...

Převzato se souhlasem autora.